

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci navrhovatelky: **Bc. M. A.**, zast. Mgr. Jakubem Hrubým, advokátem, se sídlem třída Míru 92, Pardubice, proti odpůrci: **Město Heřmanův Městec**, se sídlem náměstí Míru 4, Heřmanův Městec, zast. JUDr. Jiřím Všeckou, advokátem, se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Heřmanův Městec, vydaného zastupitelstvem města Heřmanův Městec dne 30. 9. 2013, který nabyl účinnosti dne 21. 10. 2013, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2015, č. j. 52 A 7/2014 - 122,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2015, č. j. 52 A 7/2014 - 122, **se** v bodě I. výroku **z r u š u j e** v části, kterou bylo zrušeno opatření obecné povahy – územní plán Heřmanův Městec, vydaný dne 30. 9. 2013 zastupitelstvem města Heřmanův Městec, účinný od 21. 10. 2013, v části B.3 odůvodnění územního plánu týkající se vyhodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování; ve zbytku **se** kasační stížnost **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Návrhem, podaným u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, se navrhovatelka domáhala zrušení územního plánu města Heřmanův Městec (dále jen „územní plán“) vydaného formou opatření obecné povahy dne 30. 9. 2013, s účinností ode dne 21. 10. 2013, a to v části, v níž byla pozemková parcela č. 1755/5 a stavební parcela č. 2514 v katastrálním území Heřmanův Městec zařazena do funkční plochy RZ - plocha rekreace - zahrádkářské osady.

[2] Navrhovatelka jako důvod pro zrušení vytčené části opatření obecné povahy v návrhových bodech uvedla, že: 1) územním plánem byla omezena na svých vlastnických právech k pozemku parc. č. 1755/5 a stavební parcele č. 2514 nacházejících se v katastrálním území Heřmanův Městec (dále jen „dotčené pozemky“), které zakoupila s manželem v roce 2006 s úmyslem na nich postavit stavbu pro bydlení, jelikož v době koupě byly tyto pozemky dle platné územně plánovací dokumentace po její 2. změně provedené obecně závaznou vyhláškou č. 3/2003 zařazeny do funkční plochy „zóna obytného území“, v níž byla možná stavba rodinného domu bez omezení velikosti zastavěné plochy. Územním plánem vydaným formou opatření obecné povahy ze dne 30. 9. 2013, které je navrhovatelkou napadáno, však došlo ke změně zařazení dotčených pozemků do funkční plochy RZ - plocha rekreace zahrádkářské osady, aniž tato změna spočívající v omezení zastavitelnosti pozemků byla v územním plánu dostatečně odůvodněna. Tím došlo ve větší, než nezbytné míře, nešetrně a diskriminačním způsobem k omezení, či dokonce zrušení určení uvedených pozemků k zastavění a v konečném důsledku k jejich znehodnocení jak z hlediska možností jejich využití, tak i z hlediska finančního; 2) obsah územního plánu je v rozporu s cíly a úkoly územního plánování, jak jsou formulovány v § 18 odst. 1, 2 a 3 a § 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebnímu řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“), jelikož omezuje určení k zastavění pozemků, které jsou umístěny v zastavěném území obce, a to v místě, kde se nacházejí stavby stejného druhu a stejných či obdobných rozměrů, jako stavba, kterou měla navrhovatelka v úmyslu na dotčených pozemcích umístit. Navržené funkční využití dotčených pozemků v územním plánu jako plochy rekreace - zahrádkářské osady je v rozporu s tím, jaké stavby lze v této funkční ploše umístit, neboť stavba o zastavěné ploše 25 m² není dostačující pro účely individuální rekreace, má-li současně zahrnovat odpovídající zázemí (místo pro skladování zahradního nářadí, ukládání zahradních výpěstků apod.). Účelností využití území, v němž jsou dotčené pozemky umístěny, se odpůrce dostatečně nezabýval a přijaté řešení řádně neodůvodnil. Jelikož souladem s cíli a úkoly územního plánování se územní plán zabývá v části B. 3 pouze v obecné rovině, bez bližšího objasnění, je z uvedeného důvodu opatření obecné povahy nepřezkoumatelné; 3) územní plán je nedostatečně a nikoliv řádně odůvodněn i v části týkající se změny ve funkčním využití dotčených pozemků navrhovatelky a ve vztahu ke stanoveným regulativům jejich zástavby, a také proto je opatření obecné povahy v napadené části nepřezkoumatelné.

[3] Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) posoudil návrh navrhovatelky jako neopodstatněný, a proto jej rozsudkem ze dne 18. 6. 2014, č. j. 52 A 7/2014 - 77, zamítl. Krajský soud poté, co posoudil aktivní procesní legitimaci navrhovatelky, kterou shledal za nepochybnou a poté, co podal obsáhlý výklad institutu územního plánu, jeho smyslu a účelu, jakož i jeho účinků a možných dopadů do individuálních (soukromých) zájmů vlastníků pozemků územním plánem dotčených, i

pokračování

s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zaměřil pozornost na posouzení stěžejní námitky navrhovatelky, která prolínala všemi návrhovými body, a to námitky nedostatečného odůvodnění funkčního využití daného území, v němž se také nacházejí dotčené pozemky navrhovatelky. V tomto směru však nedostatky územního plánu nedovodil. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že území, v němž se nacházejí i dotčené pozemky navrhovatelky (dále jen „dotčené území“) je v převážné míře užíváno nikoliv k bydlení, ale jako chatová a zahrádkářská lokalita, o čemž podle krajského soudu svědčí i jeho označení jako „Zahrádkářská kolonie Na skalce“ v předchozí územně plánovací dokumentaci, a to přesto, že dotčené území v ní bylo zařazeno do funkční plochy „zóna obytného území“ a že se zde nachází několik rodinných domů postavených po roce 2006. Poukázal na skutečnost, že územní plán může legitimně představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek zakotveného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Navrhovatelka v době koupě dotčených pozemků (v roce 2006) nemohla legitimně očekávat, že jejich funkční využití, jaké bylo v té době, bude do budoucna jednou provždy neměnné, tedy absolutní. Krajský soud zdůraznil, že není oprávněn v případě změny využití území „vnucovat“ obci jinou než zvolenou variantu řešení, neboť je nutné respektovat základní právo územního samosprávného celku na samosprávu. Realizace tohoto práva může vyústit i v případný zásah do vlastnického práva subjektu dotčeného (zde zásah do vlastnického práva navrhovatelky územním plánem). Takový zásah, jak také krajský soud uvedl, však musí být přiměřený závažnosti důvodů pro něj svědčících, nesmí být nezákonný či excesivní. Krajský soud poukázal na skutečnost, že základním právním prostředkem pro uplatnění nesouhlasu se zásahem územního plánu do vlastnického práva jsou námitky proti němu podané v době jeho projednávání. Ty v daném případě navrhovatelka nepodala. Proto bylo podle krajského soudu vyloučeno v řízení před soudem uplatnit věcné námitky proti důvodům změny využití daného území, nýbrž navrhovatelka byla oprávněna poukázat jen na nedostatek základních zákonných náležitostí územního plánu, tedy na porušení kogentních, procesních a hmotně právních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které *„stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy“*. Takovou námitkou byla podle krajského soudu právě jen námitka spočívající v tvrzení o nedostatečném odůvodnění územního plánu v části týkající se změny využití dotčeného území (která byla obsahem třetího návrhového bodu). Tu však krajský soud neshledal opodstatněnou, jelikož v části A., v bodě A. 2. 2 je změna využití dotčeného území odůvodněna zásadou *„[n]eumožnit rozptýlenou výstavbu rodinných domů v krajině, a to ani přestavbou chatových nebo zahrádkářských lokalit, neboť je z hlediska řešení dopravy a inženýrských sítí neekonomická.“* Uvedená část odůvodnění územního plánu je podle krajského soudu přezkoumatelná, když věcnou správností přijatého řešení není oprávněn se krajský soud zabývat. Odpůrcem zvolené řešení nepovažuje krajský soud ani za nezákonné a excesivní, zakládající hrubý nepoměr mezi dosavadním a novým způsobem využití dotčených pozemků. Závěrem se krajský soud v napadeném rozsudku stručně vyjádřil i k dalším námitkám navrhovatelky, uplatněným v žalobě (a to k určení maximální zastavěné plochy o rozloze 25 m² na pozemcích nacházejících se v dotčeném území a k výhradě týkající se snížení kvality prostředí a pohody bydlení na dotčených pozemcích a v dotčeném území), avšak se současnou poznámkou, že není oprávněn se jimi zabývat z důvodu nepodání námitek v procesu projednávání územního plánu ze strany navrhovatelky.

[4] Včas podanou kasační stížností navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) napadala rozsudek krajského soudu a uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že dotčené území se za předchozího i současného řešení v územním plánu odpůrce nazývalo zahrádkářskou kolonií, z čehož krajský soud dovodil, že nejde o hrubý nepoměr mezi původní a navrhovanou úpravou a že i přes existenci několika rodinných domů v dané lokalitě převažuje účel využití území jako chatové a zahrádkářské lokality. Podle stěžovatelky uvedené úvahy krajského soudu nevypovídají ničeho o tom, zda zvolené řešení (změna funkčního využití dotčeného území, a tedy i dotčených pozemků) není ve vztahu ke stěžovateli zjevně nepřiměřené, představující reálný zásah do vlastnického práva, který nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití dotčeného území. Za rozhodné stěžovatelka považovala posouzení funkčního využití dotčeného území před a po zamýšleném záměru, nikoliv formální označení dotčené lokality jako zahrádkářské kolonie. Kromě toho, že v předchozím řešení bylo dotčené území zónou obytného bydlení a po změně územního plánu již nové řešení neumožňuje zástavbu stavbami pro bydlení, územní plán navíc obsahuje pro povolené stavby (zahradní domky) další regulativy, které jsou podle stěžovatelky v územním plánu ve smyslu § 43 odst. 3 stavebního zákona zapovězeny.

[5] Rozsudkem ze dne 6. 11. 2014, č. j. 4 As 141/2014 – 39, zrušil Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek krajského soudu, když dospěl k závěru, že trpí vadou, které jej ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. činí nepřezkoumatelným, jelikož veškeré žalobní námítky (návrhové body) stěžovatelky krajský soud řádně nevypořádal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se této vady dopustil krajský soud zejména proto, že závěry zdejšího soudu obsažené v relevantní judikatuře ne zcela správně aplikoval na posuzovaný případ.

[6] Krajský soud totiž s poukazem na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009 – 54, jehož právní věta zní *„[n]ámítkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námítky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006“* dovodil, že námítky uplatněné v procesu přijímání územního plánu jsou prvořadým právním prostředkem pro uplatnění a vyjádření nesouhlasu se zásahem do vlastnického práva. Pokud tyto námítky stěžovatelka neuplatnila, ač mohla, nebyly ani předmětem posouzení v průběhu přijímání územního plánu a odpůrce je proto nebyl povinen vypořádat (§ 172 odst. 5 správního řádu), a tato pasivita podle krajského soudu vedla v konečném důsledku k tomu, že stěžovatelka v řízení před soudem není oprávněna se domáhat posouzení vznesených věcných námitek k územnímu plánu a krajský soud je proto také limitován v rozsahu možného soudního přezkumu námitek stěžovatelky v tom směru, že se může zabývat pouze nedostatky základních zákonných náležitostí územního plánu, kterými v daném případě podle něho jsou jen námítky týkající se nepřezkoumatelnosti odůvodnění územního plánu v části týkající se změny ve funkčním využití dotčených pozemků v rámci dotčeného území

pokračování

(třetí návrhový bod žaloby). Protože krajský soud dospěl k závěru, že vytýkanou nepřezkoumatelností odůvodnění změny funkčního využití dotčených pozemků územní plán netrpí, další návrhové body vzhledem k pasivitě stěžovatelky v procesu přijímání územního plánu věcně neposuzoval.

[7] Nejvyšší správní soud označil za mylný názor krajského soudu, pokud v napadeném rozsudku dovodil, že v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116 „rozšířený senát (...) ponechal nedotčeny závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. listopadu 2009 č. j. 9 Ao 2/2009 - 54, publ. pod. č. 2008/2010 Sb. NSS.“ Právě naopak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v označeném usnesení posuzoval také závěry, k nimž devátý senát zdejšího soudu dospěl v rozsudku, jehož právní větu krajský soud v napadeném rozsudku citoval (ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009 - 54), a to zejména v otázce, ve které z přezkumných fází pětikrokového algoritmu přezkumu opatření obecné povahy (jak se v judikatuře Nejvyššího správního soudu podle právního stavu soudního řádu správního ke dni 31. 12. 2011 ustálil v návaznosti na stěžejní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98), má a musí být zohledněna případná pasivita účastníka řízení s podáním námitek v průběhu procesu pořizování opatření obecné povahy.

[8] Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že : *Závěry devátého senátu citované i krajským soudem v nyní posuzované věci tedy nezůstaly zmíněným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nedotčeny, nýbrž naopak byly korigovány tak, že [p]rocesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech (srovnej II. výrok usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116; zvýraznění provedeno nyní soudem). Z uvedeného plyne, že závěry devátého senátu byly modifikovány ve prospěch toho, že zmíněnou procesní pasivitu navrhovatele je třeba zohledňovat a vzít v potaz ve třetí, čtvrté a páté fázi pětikrokového přezkumného algoritmu, tedy ve fázi zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy i v rámci hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele.*

[9] V nyní posuzovaném případě je nepochybné, že v rámci žalobních námitek uplatněných pod bodem prvním se stěžovatelka dovolává nepřiměřenosti omezení vlastnických práv k dotčeným pozemkům schváleným územním plánem, ve druhém návrhovém bodě napadá rozpor územního plánu s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a 19 stavebního zákona, tedy namítá rozpor s hmotným právem, jakož i nedostatečné odůvodnění souladu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování, tedy vytýká i rozpor s právem procesním, třetí žalobní námitkou je nepřezkoumatelnost územního plánu v důsledku absence dostatečného zdůvodnění změny funkčního využití dotčených pozemků, tedy opět je vytýkán rozpor s právem procesním (§ 68 odst. 3 správního řádu ve smyslu § 174 odst. 1 správního řádu). Ve svém celku se tedy veškeré vznesené žalobní

námítky týkají rozporu opatření obecné povahy se zákonem, to vše ve vztahu ke změně zařazení dotčených pozemků do funkční plochy RZ – plocha rekreace zahrádkářské osady.

[10] Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je tak na místě při posouzení námitek stěžovatelky uplatněných v každém z návrhových bodů samostatně vážit, zda a jaký význam má skutečnost, že stěžovatelka zůstala dříve, v procesu přijímání územního plánu odpůrce, zcela pasivní (přestože stěžovatelka nenamítá, že neměla objektivně možnost se tohoto procesu zúčastnit a aktivně v procesu projednávání územního plánu vystupovat se svými návrhy a podněty i formou podání námitek). Krajský soud, vycházející z nesprávné aplikace judikatury Nejvyššího správního soudu, vzal procesní pasivitu stěžovatelky jako základní rámec pro vymezení rozsahu soudního přezkumu a ten proto omezil pouze na posouzení třetího návrhového bodu žaloby. Tak soudní přezkum eliminoval pouze na zhodnocení rozporu územního plánu (jeho odůvodnění v části týkající se změny funkčního využití dotčeného území a dotčených pozemků) s procesními předpisy z hlediska jeho přezkoumatelnosti. Proto v napadeném rozsudku absentují závěry, které se týkají zbylých žalobních námitek uplatněných v prvním a druhém návrhovém bodu.

[11] Nejvyšší správní soud mj. též uvedl, že tyto závěry lze vztáhnout i na hodnocení námitek stěžovatelky obsažených ve druhém žalobním bodu, v němž je územnímu plánu v části, jehož se žaloba týká, vytýkán rozpor s cíli a úkoly územního plánování. Ani tuto otázku soud blíže neposuzoval a zde se pouze omezil na dílčí úvahu ohledně zákonnosti přípustné zastavitelnosti dotčeného pozemku (stavbou o maximální plošné výměře 25 m²). Druhý žalobní bod však neomezoval výhrady stěžovatelky pouze k obsahu tohoto regulativu, byť byl také vytýkán. Krajský soud se vůbec nezabýval obsahem územního plánu, zejména pokud jde o dotčené pozemky, z hlediska souladu s hmotným právem, zde § 18 a § 19 stavebního zákona. Obecně lze za cíl územního plánování považovat rozvoj území, při kterém dochází ke koordinaci veřejných a soukromých zájmů (srovnej § 18 odst. 3 stavebního zákona). Cíle územního plánování prezentují veřejné zájmy, které je třeba chránit, aby byl zajištěn udržitelný rozvoj území, ochrana životního prostředí i ochrana hodnot území, a také proto je povinnou součástí odůvodnění územního plánu vydaného formou opatření obecné povahy odůvodnění souladu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování (srovnej § 53 odst. 5 stavebního zákona). Stěžovatelka k tomu v žalobě namítá, že územní plán obsahuje pouze obecnou a nepodloženou proklamaci, že územní plán je v souladu s cíli a úkoly územního plánování uvedenou v jeho části B.3. Krajský soud byl povinen se touto námitkou zabývat a posoudit tvrzený nedostatek opatření obecné povahy [nepřezkoumatelnost odůvodnění územního plánu, pokud jde o posouzení jeho souladu s cíli a úkoly územního plánování dle § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona]. Následně při závěru o tom, že územní plán tvrzenou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, bylo povinností krajského soudu vyjádřit také konkrétní úvahu o tom, zda schválená změna funkčního využití dotčených pozemků koresponduje těmito cíli a úkoly územního plánování, nebo zda došlo k porušení zákona (konkrétně § 18 a § 19 stavebního zákona) v takové intenzitě, že to vyvolává pochybnosti o zákonnosti napadené části územního plánu ve vztahu k dotčenému území a v něm se nacházejícím dotčeným pozemkům. Přitom bylo třeba opět zvážit vliv a význam naprosté pasivity stěžovatelky v procesu projednání územního plánu. Zákonnost územního plánu v naznačeném směru však krajský soud nehodnotil vůbec, ač sám nutnost posouzení souladu územního plánu s kogentními právními normami (kterými jsou z pohledu územního plánování i § 18 a § 19 stavebního zákona) v napadeném rozsudku deklaroval.

pokračování

[12] *Teprve po posouzení opatření obecné povahy z hlediska jeho nepřezkoumatelnosti jako celku v návaznosti na § 18 a 19 stavebního zákona je možno zaujmout i konkrétní stanovisko k určitosti a přezkoumatelnosti odůvodnění změny funkčního užití dotčených pozemků jako takové. Přitom je třeba zohlednit i skutečnost, že krajským soudem posuzovaná část územního plánu, která obsahuje i zásadu „[n]eumožnit rozprýlenou výstavbu rodinných domů v krajině, a to ani přestavbou chatových nebo zahrádkářských lokalit, neboť je z hlediska řešení dopravy a inženýrských sítí neekonomická.“, je součástí části řešení územního plánu v bodě A.2, obsahující základní koncepci rozvoje území obce, ochrany a rozvoje jeho hodnot, vlastní odůvodnění tohoto řešení je však součástí části B textové části odůvodnění územního plánu. Proto závěr o dostatečné konkrétnosti a přezkoumatelnosti důvodů změny ve funkčním užití dotčených pozemků je třeba hodnotit nejen podle vymezených zásad koncepce rozvoje území obce, ale především podle obsahu odůvodnění přijatého řešení, které je součástí zmíněné části B odůvodnění územního plánu.*

[13] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, v souladu pokyny Nejvyššího správního soudu znovu věc projednal, a rozsudkem ze dne 18. 3. 2015, č. j. 52 A 7/2014 - 122, napadený územní plán v části B.3 odůvodnění, týkající se vyhodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování, a v části, ve které byly pozemková parcela č. 1755/5 a stavební parcela č. 2514 v kat. území Heřmanův Městec zařazeny do funkční plochy RZ – Plocha rekreace – zahrádkářské osady, zrušil dnem právní moci tohoto rozsudku. V odůvodnění toho rozsudku krajský soud vysvětlil, že byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v předchozím zrušovacím rozsudku. Krajský soud proto zaměřil svou pozornost na posouzení, zda je napadený územní plán přezkoumatelný ve vztahu k námitce (bod II návrhu) navrhovatelky o nedostatečném odůvodnění posouzení souladu územního plánu s cíli a úkoly územního plánu. Uvedl obecné úvahy o obsahových náležitostech územního plánu stran posuzování cílů a úkolů územního plánování, přičemž dospěl k závěru, že napadený územní plán zákonným požadavkům na jeho obsahové náležitosti nedostojí, protože je v něm pouze konstatováno, že bylo postupováno v souladu se zákonem. V odůvodnění tak chybí podle krajského soudu specifikace veřejných zájmů, které je třeba chránit, ochrana životního prostředí i ochrana hodnot území a zdůvodnění závěru, že územní plán je v souladu s těmito cíli a úkoly, což krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považoval za zcela nedostatečné, neboť odpůrce pouze parafrázoval zákonný text prostřednictvím nepodložené proklamace bez uvedení vlastních úvah. V této části je proto napadený územní plán nepřezkoumatelný. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že i přes svou pasivitu v průběhu přijímání napadeného územního plánu se navrhovatelka může proti této vadě bránit, protože se jedná o námitku porušení kogentních procesních norem, které může navrhovatelka i přes svou nečinnost úspěšně namítat.

[14] S ohledem na to, že dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti této části napadeného územního plánu, se krajský soud nemohl vyjádřit k tomu, zda schválená změna funkčního využití dotčených pozemků koresponduje cílům a úkolům územního plánování, jak jej zavázal Nejvyšší správní soud, neboť k tomu nebyly s ohledem na nepřezkoumatelnost této části krajským soudem shledány podmínky.

[15] Krajský soud se dále zabýval přezkoumatelností napadeného územního plánu v části týkající se změny funkčního využití zmíněných dotčených pozemků. Vyšel přitom z toho, že v minulosti byly předmětné pozemky v zóně obytného území, která se až v důsledku přijetí napadeného územního plánu stalo plochou RZ – plochou rekreace – zahrádkářské osady. Tato změna však nebyla v napadeném územním plánu jakkoli odůvodněna, ačkoli to s ohledem na zásah do vlastnických práv příslušných majitelů bylo podle názoru krajského soudu nutné. Bylo přitom věcí odpůrce, aby takto zásadní změnu ve způsobu využití plochy náležitě odůvodnil. Odpůrce se pouze kuse a rozporně touto změnou sice zabýval, avšak ani tak neshledal krajský soud takové odůvodnění za dostatečné. Navrhovatelka přitom měla podle závěru soudu plné právo na to, aby jí odpůrce důvod tohoto zásahu sdělil. Jako nedostatečné přitom krajský soud hodnotí vyjádření odpůrce ze dne 27. 5. 2014, protože odpůrce přehlíží, že navrhovatelka vlastní dva pozemky, na nichž mohla podle předchozího územního plánu stavět rodinný dům. Soud přitom uvedl, že tuto námitku mohla navrhovatelka podat i přesto, že v průběhu přijímání napadeného územního plánu byla nečinná, protože se jedná o námitku týkající se rozporu s procesním právem, která je přípustná i v takovém případě.

[16] Ve vztahu k vyjádření odpůrce soud zdůraznil, že se jeho prostřednictvím de facto snažil doplnit odůvodnění napadeného územního plánu. Napadený územní plán se nadto neopírá o odpůrcem tvrzenou Závěrečnou zprávu inženýrsko-geologického dozoru z roku 2009. Poukaz odpůrce na rozhodnutí o stavební uzávěře z roku 1967 považoval za nelogický, neboť v mezidobí se jím odpůrce zcela zjevně neřídil. Skutečnost, zda danému území dominuje rekreační zástavba, podle krajského soudu neodůvodňuje změnu funkčního využití daného území. Z důvodu nepřezkoumatelnosti této části napadeného územního plánu se přitom krajský soud nemohl zabývat otázkou proporcionality přijatého řešení, jak po něm požadoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku.

[17] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2015, č. j. 52 A 7/2014 - 122, podal odpůrce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 2. 4. 2015, v níž uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Trval na tom, že krajský soud věc nesprávně s ohledem na argumentaci navrhovatelky posoudil. Pokud krajský soud zrušil napadený územní plán v části B. 3 z důvodu nedostatečného posouzení napadeného územního plánu s cíli a úkoly územního plánování, překročil tak vymezený rozsah soudního přezkumu. Zdůraznil přitom, že tato část se netýká pouze pozemků navrhovatelky, ale celého dotčeného území. Tuto část napadeného územního plánu neměl soud rušit, zvláště když vyhověl návrhu navrhovatelky na zrušení zařazení jejích pozemků do příslušné funkční plochy, která však sama o sobě zrušena nebyla.

[18] Stěžovatel v neposlední řadě nesouhlasil ani s tím, že krajský soud zrušil napadený územní plán v části, již jsou dva pozemky navrhovatelky zařazeny do funkční plochy RZ – plocha rekreace – zahrádkářské osady. V důsledku rozhodnutí soudu se tyto pozemky nacházejí uvnitř funkční plochy bez smysluplné funkce, aniž by bylo možné postupem podle § 55 stavebního zákona takovou situaci napravit, protože se jedná o příliš malou plochu, aby na ní mohl být vymezen jiný způsob využití. Jiné vymezení ostatně ani nepřipadá v úvahu, pokud tyto pozemky obklopuje funkční plocha RZ – plocha rekreace –

pokračování

zahrádkářské osady. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

[19] Navrhovatelka se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 23. 4. 2015, v němž uvedla, že kasační stížnost nepovažuje za řádně odůvodněnou. K tvrzení stěžovatele, že zrušená část B. 3 obsahovala řádně odůvodnění, zdůraznila, že právě tato část neobsahovala ani esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. Absentovalo tudíž jakékoliv vysvětlení, v čem je spatřován veřejný zájem a jakým způsobem tento veřejný zájem legitimně ospravedlňuje konkrétní zásah do individuálních práv dotčených vlastníků, tedy proč vlastníci dotčených pozemků jsou zbaveni možnosti výstavby rodinných domů na území, na kterém byla tato výstavba až doposud možná. Krajský soud proto postupoval správně, pokud tyto části napadeného územního plánu zrušil, a to bez ohledu na to, že se pozemky navrhovatelky ocitly uvnitř funkční plochy bez smysluplné funkce, neboť tato situace vznikla z důvodu pochybení stěžovatele.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[20] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zdali není na místě kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť se jedná o druhou kasační stížnost v téže věci. Dospěl však k závěru, že takto postupovat nelze, neboť předchozí rozsudek krajského soudu napadala kasační stížností navrhovatelka, tudíž není možné odepírat odpůrci možnost podat kasační stížnost z důvodu, které navrhovatelka v předchozí kasační stížnosti ani neuplatnila.

[22] Nejvyšší správní soud se dále rovněž zabýval otázkou, zda není na místě stěžovatele vyzvat k doplnění kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. z důvodu, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti, jak dovozuje samotný stěžovatel ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že takový postup není nutný, neboť kasační stížnost v potřebné míře obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti, zejm. obsahuje důvody, na základě nichž stěžovatel požaduje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, když stěžovatel krajskému soudu vytýká, že překročil rozsah návrhu ze dne 23. 1. 2014 a že v důsledku zrušujícího výroku krajského soudu není u předmětných nemovitostí navrhovatelky určeno žádné funkční vymezení, ačkoli se nacházejí v lokalitě RZ – plochy rekreace – zahrádkářské osady. Ostatně stejně kasační stížnost vyhodnotila i navrhovatelka, která k takto koncipovaným důvodům vyjádřila své stanovisko. Stručnost důvodů kasační stížnosti tedy nevede k závěru o nutnosti stěžovatele dále vyzývat k doplnění kasační argumentace.

[23] Obecnost uplatněných důvodů kasační stížnosti jde zásadně k tíži stěžovatele, jak ostatně vyplývá i z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, protože rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78,

uvedl, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.*“ Tyto závěry se vztahují i na důvody kasační stížnosti (kasační námitky) a míru podrobnosti přezkumu napadeného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 45/2012 - 25.

[24] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[25] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[26] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostateku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).

[28] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody

pokračování

nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[29] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[30] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Ani v tomto směru tedy Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení krajského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje části napadeného územního plánu za nezákonné.

[31] Nejvyšší správní soud však zjistil, že se krajský soud dopustil jiné vady, která mohla mít vliv na rozhodnutí soudu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[32] Podle ustanovení § 101d odst. 1 s. ř. s. platí, že „*při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.*“

[33] Krajský soud totiž napadený územní plán – patrně v důsledku přehlédnutí a nesprávného pochopení zrušovacích důvodů vyjádřených ve výše citovaném odůvodnění rozsudku zdejšího soudu - zrušil i v části, kterou navrhovatelka v petitu svého návrhu ze dne 23. 1. 2014 neuvedla. Navrhovatelka totiž požadovala, aby krajský soud zrušil napadený územní plán v části, ve které byly pozemková parcela č. 1755/5 a stavební parcela č. 2514 v k. ú. Heřmanův Městec zařazeny do funkční plochy RZ – Plocha rekreace – zahrádkářské osady. Navrhovatelka ani v jednom ze svých podání nepožadovala, aby krajský soud zrušil napadený územní plán v části B.3 odůvodnění územního plánu týkající se vyhodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování.

[34] Je sice pravdou, že navrhovatelka brojila proti tomu, že napadený územní plán je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a že územní plán není řádně odůvodněn, ale tyto námitky směřovala vždy k doložení toho, že napadený územní plán je v části týkající se jejích nemovitostí nezákonný. Ve svém návrhu ze dne 23. 1. 2014 například navrhovatelka uváděla, že „*obsah žalovaného územního plánu potvrzuje, že jím tyto cíle naplňovány nejsou, což vyplývá už pouze z té skutečnosti, že zásadním způsobem omezuje, ne-li ruší, určení k zastavěné pozemků, které jsou umístěny v zastavěném území obce, v místě, kde se nachází celá řada staveb stejného druhu a stejných či podobných rozměrů, jako stavba, kterou měl navrhovatel v úmyslu na svých pozemcích umístit, ale žalovaný územní plán už mu to neumožňuje.*“ Byť tedy navrhovatelka dovozovala nezákonnost napadeného územního plánu pro jeho rozpor s cíli a úkoly územního plánování, vždy tak činila ve vztahu ke svým pozemkům a požadovala i z tohoto důvodu jeho zrušení v části, která se

týkala zařazení jejích pozemků do funkční plochy RZ – Plocha rekreace – zahrádkářské osady. Navrhovatelka tedy nepožadovala, aby krajský soud zrušil napadený územní plán v části B. 3 odůvodnění územního plánu týkající se vyhodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování.

[35] Ani Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku krajský soud nezavázal v tom směru, že by po zvážení důvodnosti argumentace měl přezkoumávat a popřípadě zrušit napadený územní plán v části B.3 jeho odůvodnění, týkající se vyhodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování, pouze mu uložil, aby se jednotlivými návrhovými body zabýval a vážil, zda a jaký význam má skutečnost, že stěžovatelka zůstala dříve v procesu přijímání územního plánu zcela pasivní.

[36] Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku například uvedl, že „Krajský soud se vůbec nezabýval obsahem územního plánu, zejména pokud jde o dotčené pozemky, z hlediska souladu s hmotným právem, zde § 18 a § 19 stavebního zákona. Obecně lze za cíl územního plánování považovat rozvoj území, při kterém dochází ke koordinaci veřejných a soukromých zájmů (srovnej § 18 odst. 3 stavebního zákona). Cíle územního plánování prezentují veřejné zájmy, které je třeba chránit, aby byl zajištěn udržitelný rozvoj území, ochrana životního prostředí i ochrana hodnot území, a také proto je povinnou součástí odůvodnění územního plánu vydaného formou opatření obecné povahy odůvodnění souladu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování (srovnej § 53 odst. 5 stavebního zákona). Stěžovatelka k tomu v žalobě namítá, že územní plán obsahuje pouze obecnou a nepodloženou proklamaci, že územní plán je v souladu s cíli a úkoly územního plánování uvedenou v jeho části B.3. Krajský soud byl povinen se touto námitkou zabývat a posoudit tvrzený nedostatek opatření obecné povahy [nepřezkoumatelnost odůvodnění územního plánu, pokud jde o posouzení jeho souladu s cíli a úkoly územního plánování dle § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona]. Následně při závěru o tom, že územní plán tvrzenou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, bylo povinností krajského soudu vyjádřit také konkrétní úvahu o tom, zda schválená změna funkčního využití dotčených pozemků koresponduje těmito cíli a úkoly územního plánování, nebo zda došlo k porušení zákona (konkrétně § 18 a 19 stavebního zákona) v takové intenzitě, že to vyvolává pochybnosti o zákonnosti napadené části územního plánu ve vztahu k dotčenému území a v něm se nacházejícím dotčeným pozemkům.“ I z této části odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že se krajský soud měl námitkami navrhovatelky zabývat pouze v tom směru, zda mohly odůvodnit zrušení části napadeného územního plánu obsahující vymezení předmětných pozemků jako rekreační plochy.

[37] Pokud tedy krajský soud vybočil z mezí soudního přezkumu, postupoval v rozporu se zákonem, a to v rozporu s ustanovením § 101d odst. 1 s. ř. s., Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo nic jiného, než rozsudek krajského soudu v části výroku I., jíž bylo zrušeno opatření obecné povahy – územní plán Heřmanův Městec, účinný od 21. 10. 2013 v části B. 3 odůvodnění územního plánu týkající se vyhodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování, zrušit z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože krajský soud vybočil z rozsahu návrhu ze dne 23. 1. 2014 – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 7 As 11/2005 - 149. Rozsudek krajského soudu ze dne 18. 3. 2015 tak zůstává nedotčen v té části, výroku I., kterou bylo dnem právní moci rozsudku zrušeno napadené opatření obecné povahy v části, ve které byly pozemková parcela č. 1755/5 a stavební parcela č. 2514 v zat. území Heřmanův

pokračování

Městce zařazeny do funkční plochy RZ- plocha rekreace – zahrádkářské osady. Nedotčen rovněž zůstává výrok II. napadeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení.

[38] Nejvyšší správní soud dále považoval za nutné se vypořádat se zbylou kasační námitkou stěžovatele, neboť posouzení této otázky (zda krajský soud zrušil napadený územní plán správně pouze části, již jsou dva pozemky navrhovatelky zařazeny do funkční plochy RZ – plocha rekreace – zahrádkářská osada) není závislé na tom, zda krajský soud správně zrušil i část B.3 napadeného územního plánu.

[39] Stran této kasační námitky Nejvyšší správní soud zdůrazňuje výše uvedené, že krajský soud byl vázán rozsahem návrhu ze dne 23. 1. 2014. Krajský soud proto nebyl oprávněn překročit rozsah návrhu, což ostatně je důvodem pro zrušení části rozsudku, jak bylo výše odůvodněno. Za takové situace je pak irrelevantní, že v důsledku rozhodnutí krajského soudu je zrušen územní plán pouze v části týkající se dvou pozemků, které se nacházejí v určité ploše s určitým určením, pokud bylo konstatováno, že tato část územního plánu je nezákonná; a to zvláště za situace, kdy stěžovatel věcně proti důvodům samotného zrušení této části napadeného územního plánu ničeho nenamítal a Nejvyšší správní soud, jsa též vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, nemůže závěry krajského soudu přezkoumávat nad rámec argumentace uplatněné stěžovatelem. Výjimku by představovala situace, kdy by byly dány podmínky podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., což však Nejvyšší správní soud v dané věci nezjistil. Není ostatně zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje, že stav po zrušení zařazení předmětných pozemků nelze odstranit postupem podle § 55 stavebního zákona. Naopak, stěžovatel je povinen postupovat podle § 55 odst. 3 stavebního zákona a v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu bezodkladně rozhodnout o pořízení změny územního plánu, kterou bude regulace předmětných pozemků řešena, a to buď samostatně, nebo ukáže – li se to nutné, případně vhodné – v rámci nové regulace celé širší lokality. Přitom stěžovatel bude povinen respektovat právní závěry vyjádřené v rozsudku krajského soudu z 18. 3. 2015, týkající se potřeby přezkoumatelného odůvodnění změny funkčního využití předmětných pozemků, s nimiž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a proto pro stručnost na tyto úplné a vyčerpávajícím způsobem odůvodněné závěry krajského soudu odkazuje. Správní soudy ostatně postupovaly obdobně, tj. zrušily územní plán pouze v části týkající se konkrétního pozemku, i v jiných případech (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008 – 62).

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[40] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu k závěru, že byl naplněn tvrzený důvod pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by bylo třeba aplikovat ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu v části výroku I zrušil, neboť krajský soud nebyl oprávněn se touto částí napadeného územního plánu zabývat.

[41] Za situace, kdy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost z výše uvedených důvodů pouze částečně důvodnou a kdy by krajský soud - vázán rozsudky Nejvyššího

správního soudu -musel znovu rozhodnout zcela totožně, tj. znovu by zrušil část napadeného územního plánu, dospěl zdejší soud k závěru, že není na místě rušit celý výrok rozsudku krajského soudu a věc mu vracet k dalšímu řízení, neboť by tím nijak nepřispěl k efektivitě a hospodárnosti řízení – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25. Proto zvolil řešení, kdy část rozsudku krajského soudu zrušil, ve zbytku rozsudek krajského soudu nechal v platnosti, čímž bude plně vyhověno návrhu navrhovatelky, aniž by účastníci řízení byli zatěžováni vedením dalšího soudního řízení s předem jasným výsledkem.

[42] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel sice byl procesně úspěšný, ale pouze zčásti, rovněž navrhovatelka byla úspěšná pouze částečně, proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jde o důvody zvláštního zřetele hodné, a proto ani jeden z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť nelze stanovit, kdo z nich byl v řízení úspěšnější.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu